

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22.03.2006, sp. zn. 4 Tz 183/2005, ECLI:CZ:NS:2006:4.TZ.183.2005.1

Číslo: 10/2007

Právní věta: Není porušením zákazu dvojího postihu za tentýž čin („ne bis in idem“) ve smyslu čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované pod č. 209/1992 Sb.), byl-li obviněný jako řidič motorového vozidla v souvislosti s jednou jízdou jednak postižen ve správním řízení pro přestupky spočívající v tom, že nezastavil řízené vozidlo na signál policisty „Stůj“ a že po pronásledování obviněného a jeho zastavení policií se odmítl podrobit orientační dechové zkoušce na přítomnost alkoholu v krvi, a jednak odsouzen za trestné činy spočívající v tom, že při zastavování jím řízeného vozidla najížděl na policistu a že řídil vozidlo v době, kdy mu to bylo zakázáno správním orgánem. Uvedené přestupky a trestné činy jsou totiž odlišnými skutky (činy), jejichž zákonné znaky se nepřekrývají, byť byly spáchány v bezprostřední časové návaznosti.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 22.03.2006

Spisová značka: 4 Tz 183/2005

Číslo rozhodnutí: 10

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Ne bis in idem, Nepřípustnost trestního stíhání

Předpisy: čl. 4 Protokolu č. 7 předpisu č. 209/1992Sb.
§ 11 odst. 1 písm. j) tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti v neprospěch obviněného J. L., rozhodl tak, že usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 5. 2005, sp. zn. 6 To 256/2005, a v řízení, které mu předcházelo, byl porušen zákon v ustanoveních § 223 odst. 1, § 254 odst. 1 a § 257 odst. 1 písm. c) tr. ř. ve prospěch obviněného J. L.

Z o d ů v o d n ě n í :

Obviněný J. L. byl rozsudkem Okresního soudu v Bruntále - pobočka v Krnově ze dne 4. 4. 2005, sp. zn. 18 T 262/2004, uznán vinným trestnými činy maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zák., jichž se dopustil tím, že v nočních hodinách dne 28. 8. 2004 po 22.00 hod. po místních komunikacích obce M. A., poté, co požil nezjištěné množství alkoholických nápojů, řídil osobní automobil tov. zn. Opel Astra, přestože rozhodnutím Magistrátu města O. ze dne 25. 2. 2004 mu byl

mimo jiné uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 24 měsíců počínaje dnem právní moci, tedy od 25. 2. 2004, když byl na ulici K. Č. odpovídajícím způsobem, a to svítilnou s červeným krytem, zastavován příslušníkem hlídky Policie České republiky, Obvodního oddělení v M. A., pprap. P. K., který měl na sobě reflexní vestu s nápisem „Policie“, na tohoto najížděl po vybočení ze směru jízdy doprava na pravou krajnici, takže policista musel uskočit, aby nebyl vozidlem sražen.

Za to byl obviněný odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 16 měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání 2 roky. Dále byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na 2 roky a 6 měsíců.

Proti uvedenému rozsudku obviněný J. L. podal odvolání, o němž rozhodoval Krajský soud v Ostravě, který usnesením ze dne 23. 5. 2005, sp. zn. 6 To 256/2005, zrušil napadený rozsudek Okresního soudu v Bruntále - pobočka v Krnově a zastavil trestní stíhání obviněného podle § 223 odst. 1 tr. ř. z důvodu uvedeného v ustanovení § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. s odkazem na ustanovení čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb.

Proti citovanému usnesení Krajského soudu v Ostravě podal ministr spravedlnosti stížnost pro porušení zákona v neprospěch obviněného J. L. Napadenému rozhodnutí v ní vytkl porušení zákona v ustanoveních § 254 odst. 1, § 257 odst. 1 písm. c), § 223 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. a dále čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. V řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo, pak ministr spravedlnosti shledal porušení zákona v ustanoveních § 2 odst. 6 tr. ř. a § 171 odst. 1 písm. c), § 155 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zák. V odůvodnění stížnosti pro porušení zákona ministr spravedlnosti vyslovil nesouhlas s důvody, které vedly odvolací soud k rozhodnutí a jež spočívají v tom, že obviněný J. L. již byl postižen pro žalované jednání před vynesením prvostupňového rozsudku, a to Městským úřadem v K. pro přestupek, přičemž mezi jednáním obviněného popsáním ve skutkové větě rozhodnutí o přestupku a ve skutkové větě odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně existuje částečná shoda jednání a následku v podstatných okolnostech. Odvolací soud tak dospěl k závěru, že je zde na místě užití zásady „ne bis in idem“ obsažené v ustanovení čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb.

Ministr spravedlnosti dále konkretizoval, za jaké přestupky byl obviněný J. L. postižen ve správním řízení, a poukázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, který podle něj zastává odlišný názor než Krajský soud v Ostravě. V posuzované věci se podle ministra spravedlnosti nejedná o případ, na který by bylo možno aplikovat ustanovení čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. Skutkové podstaty přestupků, pro které byl obviněný J. L. postižen rozhodnutím Městského úřadu v K., jsou zjevně rozdílné od skutkových podstat trestných činů maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zák. Ministr spravedlnosti považuje za nesprávný názor Krajského soudu v Ostravě, pokud ten zrušil rozsudek soudu prvního stupně a zastavil trestní stíhání obviněného J. L. s odůvodněním, že trestnímu stíhání obviněného brání vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána.

Ministr spravedlnosti proto navrhl, aby Nejvyšší soud vyslovil namítané porušení zákona.

Nejvyšší soud po přezkoumání věci dospěl k následujícím závěrům.

Z obsahu předloženého spisového materiálu Nejvyšší soud zjistil, že obviněný J. L. byl pro své jednání nejprve řešen v rámci přestupkového řízení, jež bylo vedeno Městským úřadem v K., odborem dopravy a silničního hospodářství. V tomto řízení byl obviněný rozhodnutím ze dne 14. 2. 2005 uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 22 odst. 1 písm. b) bod 1., písm. f) a § 30 odst. 1

písm. i) bod 1. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. b) a § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

Uvedené přestupky spáchal obviněný J. L. podle citovaného rozhodnutí tím, že dne 28. 8. 2004 ve 23.00 hod. řídil v obci M. A. na ulici K. Č. na silnici III. třídy osobní motorové vozidlo tov. zn. Opel Astra stříbrné barvy, přičemž nerespektoval signál červeným světlem, kterým jej hlídka Policie České republiky, Obvodního oddělení v M. A., zastavovala, naopak začal najíždět na policistu, dále pokračoval v jízdě ve směru na obec Ž., policejní hlídka jeho vozidlo pronásledovala a po zastavení pronásledovaného vozidla byla při kontrole zjištěna totožnost řidiče. Jednalo se o obviněného J. L., který poté odmítl výzvu k orientační dechové zkoušce na alkohol v krvi. Za to byla obviněnému J. L. uložena pokuta ve výši 15 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 24 měsíců. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 3. 2005.

S ohledem na zmíněné rozhodnutí Městského úřadu v K. Krajský soud v Ostravě v odvolacím řízení dospěl v posuzované trestní věci k závěru, že obviněný J. L. již byl za skutek kvalifikovaný rozsudkem Okresního soudu v Bruntále – pobočka v Krnově jako trestný čin útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zák. postižen před vynesemím tohoto rozsudku pro přestupek ve správním řízení.

Krajský soud v této souvislosti zdůraznil, že při posuzování otázky, zda se jedná o týž skutek, není rozhodující právní kvalifikace skutku (činu), ale určující je alespoň částečná shoda v jednání a ve způsobeném následku. Obviněný J. L. je tedy osobou, jejíž přestupkové řízení pro určitý čin meritorně skončilo rozhodnutím příslušného správního orgánu. Za toto jednání mu byla též uložena sankce, která je pro obviněného citelným trestem spočívajícím právě v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 24 měsíců. Odvolací soud má tedy za to, že je na místě užití zásady „ne bis in idem“, tedy práva nebýt souzen nebo trestán dvakrát za tentýž čin tak, jak to stanoví čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. V této souvislosti odvolací soud odkázal též na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 7. 2004, sp. zn. [11 Tdo 738/2003](#).

Nejvyšší soud pokládá za potřebné při posuzování této problematiky nejprve poukázat na zakotvení zásady „ne bis in idem“ v právním řádu České republiky. Zmíněná zásada, tedy právo nebýt souzen či trestán dvakrát za týž čin, a okolnosti zakládající nepřípustnost trestního stíhání z tohoto důvodu jsou vymezeny v příslušných ustanoveních trestního řádu, v ústavních předpisech a v mezinárodních smlouvách, jimiž je Česká republika vázána.

Je evidentní, že v daných souvislostech nejde o zásadu „ne bis in idem“ v podobě vyjádřené v ustanovení čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a stejně tak v podobě obsažené v ustanoveních § 11 odst. 1 písm. f), g), h) tr. ř. V konkrétním případě se totiž jedná o právo obviněného nebýt souzen nebo trestán dvakrát (princip „ne bis in idem“), jak je zaručuje ustanovení čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. V tomto kontextu je třeba poukázat na ustanovení § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř., které výslovně upravuje jako důvod nepřípustnosti trestního stíhání okolnost, že tak stanoví vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána.

Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, publikovaná včetně jejího Protokolu č. 7 ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992, je mezinárodní smlouvou, kterou je Česká republika vázána a která je ve smyslu čl. 10 Ústavy České republiky součástí českého právního řádu. Proto ve vztahu k ní platí, že stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva. Podle čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky je soudce při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu.

Ustanovení čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. má v českém překladu název „Právo nebýt souzen nebo trestán dvakrát“. Český překlad tohoto ustanovení uveřejněný ve Sbírce zákonů zní: „Nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu.“

V souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (a v návaznosti na jeho výklad pojmů „trestní obvinění“ a „obviněný z trestného činu“) se stávající praxe soudů za určitých podmínek přiklání k tomu, že zásadu „ne bis in idem“ ve smyslu citovaného ustanovení protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. je nezbytné vztáhnout jak na činy patřící v českém právním řádu mezi trestné činy, tak i na činy spadající mezi přestupky, a to ve všech kombinacích, které mezi nimi přicházejí v úvahu. Ustanovení čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. je nutno ve vnitrostátních poměrech vyložit především tak, že brání opětovnému trestnímu stíhání a potrestání ve vztahu trestný čin – trestný čin. Na tento vztah pamatují i vnitrostátní ustanovení, tj. čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a § 11 odst. 1 písm. f), g), h) tr. ř. Ustanovení čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. v tomto ohledu nestanoví něco jiného než zákon, a proto je třeba vycházet z vnitrostátních ustanovení (viz čl. 10 Ústavy České republiky). Obdobně je třeba vyjít z vnitrostátní úpravy zákazu „ne bis in idem“ i v případě vztahů přestupek – přestupek a trestný čin – přestupek, které řeší ustanovení § 76 odst. 1 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Zbývá tedy zabývat se toliko vztahem přestupek – trestný čin, u něhož vnitrostátní právo nestanoví překážku „ne bis in idem“, a zde se otvírá prostor k vnitrostátnímu přímému použití ustanovení čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. zásadně jen v těch případech, když po pravomocném rozhodnutí o přestupku následuje trestní stíhání ohledně téhož skutku pro trestný čin mající stejné znaky skutkové podstaty jako dříve postižený přestupek.

Odpověď na otázku, zda je na místě zabývat se možností přímé aplikace ustanovení čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. o zákazu dvojího trestání, je v konkrétním případě závislá na tom, zda v přestupkovém řízení a poté v trestním řízení bylo rozhodnuto o témže skutku, a zda se tudíž jednalo o činy s alespoň částečně stejnými znaky skutkové podstaty. Nejvyšší soud je přesvědčen, že v posuzované věci se nejedná o takovou situaci.

Okolnost, co se rozumí „týmž skutkem“, zákon nedefinuje; soudní praxe vychází z toho, že podstata skutku je tvořena jednáním obviněného a následkem, který byl jeho jednáním způsoben a jenž je relevantní z hlediska trestního práva, v přestupkovém řízení pak podle zákona o přestupcích. Jednání a následek, popřípadě další právně relevantní skutkové okolnosti, se při posuzování totožnosti skutku porovnávají podle toho, jak jsou uvedeny ve skutkové větě odsuzujícího rozsudku a jak byly zjištěny v rámci přestupkového řízení, na základě něhož byl učiněn výrok rozhodnutí o přestupku. O totožnosti skutku mohou rozhodnout jen okolnosti a závěry skutkové, které jsou právně relevantní, nikoliv pouze závěry právní.

Totožnost skutku bude existovat především při naprostém souladu mezi popisem skutku ve výroku rozsudku a popisem skutku ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, přičemž nelze vycházet jen z odůvodnění příslušných rozhodnutí, ale podstatné je vždy vymezení skutku ve výrokové části rozsudku a v rozhodnutí o přestupku. Pochybnosti pak nevzniknou při úplné shodě ve skutkových okolnostech uvedených v jednotlivých rozhodnutích. O tentýž skutek tedy půjde, byl-li obviněný v jednom typu řízení uznán vinným trestným činem a ve druhém přestupkem, přičemž formální znaky skutkových podstat těchto protiprávních jednání jsou shodné a vzájemně se odlišují pouze v materiální stránce, resp. v stupni společenské nebezpečnosti.

Teorie a praxe ovšem nechápe totožnost skutku jen jako naprostou shodu mezi skutkovými okolnostmi v odsuzujícím rozsudku a v rozhodnutí o přestupku, neboť postačí shoda mezi podstatnými skutkovými okolnostmi. Totožnost skutku bude tedy existovat i v případech, když je úplná shoda alespoň v jednání při rozdílném následku, nebo úplná shoda v následku při rozdílném jednání, anebo za situace, když jednání nebo následek, popřípadě obojí jsou alespoň částečně shodné za předpokladu, že jsou shodné v podstatných okolnostech, jimiž se rozumějí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska formálních znaků skutkových podstat trestných činů a jim po formální stránce korespondujících přestupků, které přicházejí v úvahu.

Ze skutkových zjištění rozsudku Okresního soudu v Bruntále - pobočka v Krnově plyne, že obviněný J. L. řídil v nočních hodinách dne 28. 8. 2004 v obci M. A. po konzumaci alkoholu osobní automobil, ačkoliv mu tato činnost byla zakázána správním rozhodnutím, a když byl zastavován hlídkou Policie České republiky, najížděl na policistu, který musel uskočit, aby nebyl vozidlem sražen. Jak je dále uvedeno v odůvodnění rozsudku, obviněný byl při řízení vozidla zastavován policejní hlídkou, neboť tato měla důvodné podezření na to, že obviněný požil před jízdou alkoholické nápoje.

Z obsahu spisu je dále zřejmé, že obviněnému J. L. byla ve správním řízení uložena pokuta a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, a to za přestupky, kterých se dopustil tím, že při řízení vozidla nezastavil na pokyn policejní hlídky a odmítl se podrobit orientační dechové zkoušce na alkohol v krvi.

Obviněný J. L. se obou jednání, v kterých byl spatřován trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a trestný čin útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zák., dopustil zcela evidentně bez ohledu na to, že při řízení vozidla neuposlechl výzvy policejní hlídky k zastavení vozidla a odmítl se podrobit orientační dechové zkoušce na alkohol. Je tomu tak proto, že skutkové podstaty uvedených trestných činů byly naplněny jednáním obviněného, které spočívalo výhradně v tom, že řídil motorové vozidlo, ačkoli mu byla taková činnost zakázána pravomocným rozhodnutím správního orgánu, a dále že najížděl automobilem na policistu, čímž se snažil se zbraní (§ 89 odst. 5 tr. zák.) působit na výkon jeho pravomoci.

Ta jednání obviněného J. L., která vedla k uložení pokuty a k uložení zákazu činnosti ve správním řízení za přestupky, tedy za neuposlechnutí výzvy policejního orgánu k zastavení řízeného vozidla a za odmítnutí orientační dechové zkoušky na alkohol, netvoří nedílnou součást ani jednoho jednání, která jsou významná z hlediska trestního práva ve vztahu ke skutkovým podstatám trestných činů, jež obviněný naplnil. Obviněný se vedle jednání, která byla významná z hlediska trestního práva, dopustil dalších jednání, která jsou relevantní jen z hlediska zákona o přestupcích, resp. zákona o provozu na pozemních komunikacích. Tato jednotlivá jednání obviněného se v podstatných rysech neshodují a každé z nich směřovalo proti jinému chráněnému zájmu, a mělo tudíž i jiný následek.

Zatímco v případě trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. obviněný J. L. vykonával činnost, která mu byla zakázána pravomocným rozhodnutím správního orgánu, v případě obou přestupků porušil pravidla silničního provozu zakotvená v zákoně č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, která byl povinen dodržovat, i když vykonával činnost, jež mu byla zakázána. Ke stejnému závěru lze pak dojít i v případě jednání obviněného hodnoceného jako trestný čin útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zák., když řízeným vozidlem najížděl na policistu. Takové jednání je zakázáno přímo trestním zákonem a k naplnění znaků této skutkové podstaty může dojít bez ohledu na to, zda předcházejícím či následujícím jednáním obviněného dojde k přestupku spočívajícímu v porušení pravidel silničního provozu zakotvených v ustanoveních zákona č. 361/2000 Sb. ve znění pozdějších předpisů.

Z toho vyplývá, že pravomocné rozhodnutí o přestupcích a následující trestní stíhání obviněného J. L. pro trestné činy maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zák. se netýkalo týchž skutků, neboť v žádném z nich nejsou obsaženy alespoň zčásti stejné znaky skutkových podstat uvedených trestných činů a přestupků. Na těchto závěrech nic nemění ani skutečnost, že k porušení právních předpisů, tj. trestního zákona i zákona o přestupcích, resp. zákona o provozu na pozemních komunikacích, došlo v průběhu jedné jízdy a v časové souslednosti při řízení motorového vozidla v obci M. A. na ulici K. Č.

Jestliže odvolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že za skutek kvalifikovaný v rozsudku soudu prvního stupně jako trestný čin útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zák. byl obviněný J. L. již před vynesením rozsudku postižen Městským úřadem v K. pro přestupek, ze shora uvedených důvodů se nelze ztotožnit s jeho názorem. K němu dospěl krajský soud evidentně na základě srovnání popisu skutkové věty ve výroku rozsudku okresního soudu a popisu skutkové věty ve výroku rozhodnutí o přestupku, když zjistil, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku je obsaženo slovní spojení „signál červeným světlem ... nerespektoval, naopak na policistu začal najíždět a dále pokračoval v jízdě ve směru na obec Ž.“ Tou částí skutkové věty, podle níž obviněný J. L. najížděl na policistu poté, co obviněný neuposlechl výzvy, resp. signálu k zastavení vozidla, správní orgán pouze popisoval jeho jednání po spáchání přestupku, který byl dokonán již tím, že obviněný J. L. na základě signálu policisty nepočal zpomalovat řízené vozidlo tak, aby ho zastavil u policejní hlídky. Skutečnost, že obviněný poté, co neuposlechl výzvy k zastavení vozidla, naopak najížděl na policistu, zakládá již zcela jiný skutek, za který obviněný J. L. nebyl projednáván v přestupkovém řízení.

Pokud jde o jednání obviněného J. L., v němž spočívá trestný čin útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zák., tak to se ve svých formálních znacích co do jednání ani co do následku nepřekrývá s formálními znaky přestupků, pro které byl obviněný řešen. Pro úplnost je třeba dodat, že ke stejnému závěru lze dospět i v případě trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák., jehož se obviněný taktéž dopustil v souvislosti s řízením automobilu v kritickou dobu na předmětném místě. V případě obviněného J. L. jde tudíž o odlišné skutky (činy), jejichž znaky se obsahově nekryjí v žádných právně relevantních okolnostech, přičemž dva z nich byly řešeny v řízení podle trestního řádu a dva v rámci přestupkového řízení.

Vzhledem k výše uvedenému lze učinit závěr, že odkaz odvolacího soudu na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 7. 2004, sp. zn. [11 Tdo 738/2003](#), není přílehlavý, neboť v tomto rozhodnutí byla posuzována situace, když po pravomocném rozhodnutí o přestupku následovalo trestní stíhání obviněného ohledně téhož skutku, který byl právně kvalifikován jako trestný čin mající v podstatě stejné znaky skutkové podstaty jako předchozí přestupek. O takovou situaci se však ve věci obviněného J. L. evidentně nejednalo. Na jeho případ lze naopak vztáhnout rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Franz Fischer vs. Rakousko, které vychází z toho, že pro posouzení skutečnosti, zda je obviněný stíhán opětovně pro tentýž čin, je nutno nejprve posoudit vztah mezi právní kvalifikací jednotlivých protiprávních jednání přicházejících v úvahu. Pouze v případě, když se budou jednotlivé v úvahu přicházející právní kvalifikace deliktů z přestupkového a trestního řízení alespoň částečně překrývat ve svých formálních znacích skutkových podstat, pak je nutno v souladu s pravidly o totožnosti skutku hodnotit, zda skutek obviněného kvalifikovaný jako trestný čin není alespoň částečně obsažen ve skutku, který je rozhodný pro naplnění skutkové podstaty přestupku. Teprve potom lze dospět k závěru o tom, zda nedojde či nedošlo k porušení zásady „ne bis in idem“ odsouzením obviněného za trestný čin poté, co již byl v souvislosti s předmětným incidentem uznán vinným přestupkem.

Nejvyšší soud proto vyslovil, že napadeným usnesením Krajského soudu v Ostravě byl porušen zákon v ustanoveních § 223 odst. 1, § 254 odst. 1 a § 257 odst. 1 písm. c) tr. ř. ve prospěch obviněného J. L.

Protože zákon byl porušen výhradně ve prospěch obviněného, nepřicházel v úvahu další postup a Nejvyšší soud se omezil toliko na tzv. akademický výrok.